

อนาคต อันบิดเบี้ยวที่มีรากฐานมาจากวันนี้

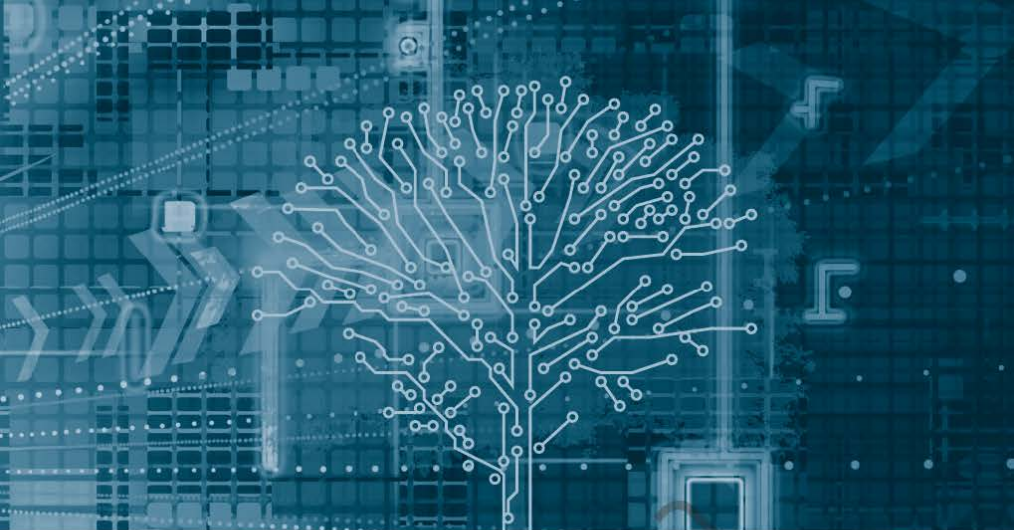

อนาคต

รวมเรื่องสั้นจากนักเขียนคุณภาพ อติสร ไพรวฒนานุพันธ์

ขนาด

ตัวอย่าง

อดิศร ไพรวัฒนานุพันธ์

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2555

อนาคต • อติสร ไพรวณานุพันธ์

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กุมภาพันธ์ 2555

ราคา 125 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

อติสร ไพรวณานุพันธ์. อนาคต. กรุงเทพฯ : มติชน, 2555. 128 หน้า. ภาพประกอบ.

1. เรื่องสั้น 1. ชื่อเรื่อง

ISBN 978-974-02-0882-2

www.matichonbook.com

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศิริสุวรรณ • บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน
- ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : จุฬาลักษณ์ ภูเก็ล, นงนุช สิงห์เดชะ
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทย์โรจน์ • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เจริญโคะ
- ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ดังศักดิ์ ศรีไพโรจน์ • พิสูจน์อักษร : นภาพร วัฒนะ • คอมพิวเตอร์กราฟิก : กว๊าน เจนกิจณรงค์
- ออกแบบปก-ภาพประกอบ : คำจักษ์ศักดิ์ ทรงเดช • ศิลปกรรม : อธิญชัย ลิ้มพานิช

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 1335 โทรสาร 0-2689-6818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 6 ถนนสุราษฎร์ธานี 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
นนทบุรี 11110 โทรศัพท์ 0-2684-2133, 0-2682-0696 โทรสาร 0-2682-0697

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 3360-3363 โทรสาร 0-2691-9012

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

สำนักพิมพ์มติชน.

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมผู้รณรงค์ที่จริงจัง

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้เขียน	8
ภาพสมบรูณ์	11
ชีวิตสบาย	21
กำไรขาดทกรรรม	29
เธอ	49
สัมภาษณ์งานบริษัทข้ามดาว	59
อคมชีวิต	71
ทำนายดวงชะตา	81
มนุษย์ดกรุ่น	91
เมล็ดพันธุ์แห่งความหมาย	101
วิญญาณของแม่	111
สัตว์มนุษย์	119
ประวัติผู้เขียน	128

คำแนะนำนักพิมพ์

“อนาคต” หาใช่เรื่องราวใน “ปัจจุบัน”

เราเรียนรู้อยู่กับปัจจุบันเพื่อส่งต่ออนาคตของตัวเองให้สมบูรณ์แบบมากที่สุด อาจมีบ้างบางครั้งตั้งคำถามกับเสียงเล็กๆ ในหัวใจว่าอดีตที่ผ่านมาอันกลบเกลื่อนความสมบูรณ์แบบที่เราเรียกหาในอนาคตได้หรือเปล่า

...

“อนาคต” ชุดเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ ซึ่งกล่าวถึงเรื่องราวสิ่งที่เกิดขึ้นในวันและเหตุการณ์ของโลกที่ยังมาไม่ถึง หรืออาจไม่มีจริงเลยก็ได้ หรือถ้ามีจริงก็อาจไม่สมบูรณ์แบบสักเท่าไรจนทำให้สิ่งดีๆ บนโลกใบนี้ดูคงอ ผิดรูปร่างไปจากเค้าร่างเดิม หรืออาจเปรียบได้ว่า **อนาคต** ที่เกิดขึ้นคงมีรากฐานมาจากสภาพแวดล้อมในปัจจุบันก็เป็นได้

เรื่องสั้น “อนาคต” ของอติศร ไพรวฒนานุพันธ์ นักเขียนหนุ่มมากฝีมือ ผู้ฝากผลงานมาแล้วมากมาย เขาเขียนเรื่องสั้นชุดนี้ขึ้นมาโดยที่ไม่อาจหยั่งรู้และคาดเดาได้ว่าอนาคตของเขาเองจะเป็นเช่นไร แต่เขาเชื่อสุดหัวใจ และตั้งใจอยากเอาดีทางด้านงานเขียนให้ได้

สำนักพิมพ์มติชน

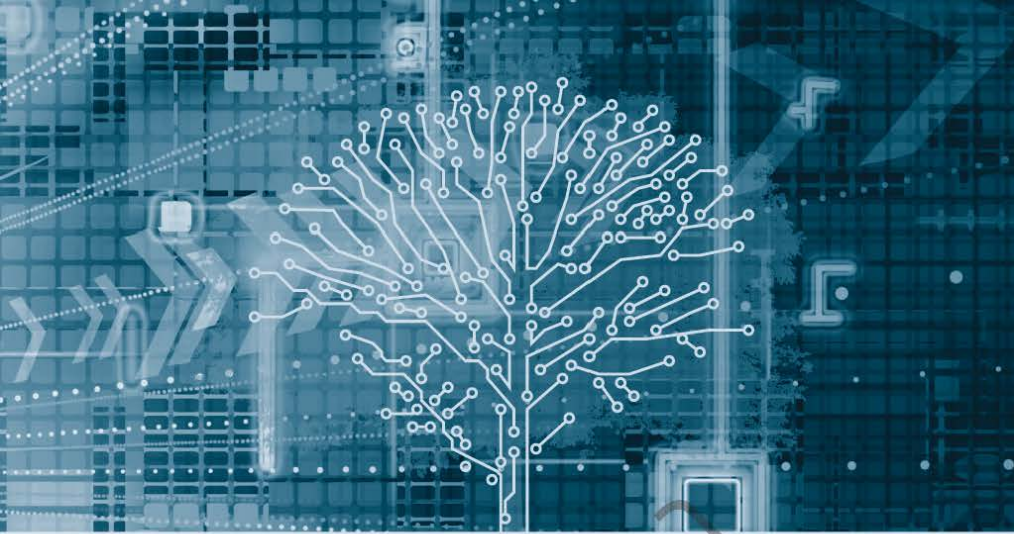
ตัวอย่าง

คำนำผู้เขียน

อนาคต ผมขอใช้ชื่อนี้เป็นชื่อรวมเรื่องสั้นชุดนี้ของผม เพราะทั้งหมดเป็นเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ ซึ่งพูดถึงเรื่องราวที่ไม่ได้เกิดขึ้นในวันนี้ แต่อาจเป็นไปได้ในวันข้างหน้า

ที่จริงผมควรใช้คำว่าอนาคต จึงจะเป็นคำสะกดที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ผมยังยืนยันจะใช้คำว่า อนาคต ต่อไป ทั้งนี้เพราะเรื่องราวทั้งหมดพูดถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในวันที่ยังไม่มีมาถึง แต่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่สวยงามสักเท่าไร จนอาจทำให้สิ่งดีๆ ในโลกนี้ต้องคงอ บิดเบี้ยว ผิดรูปผิดร่างไป และเหตุการณ์ที่ว่ามันใช้ว่าจะไม่มีเค้ารางให้เห็นในวันนี้แล้ว

อดิศร ไพรวฒนานานุพันธ์

อนาคต

ภาพสมบุรณ์

ผมยืนต่อหน้าบางสิ่งบางอย่างที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน ใครจะรู้ว่ามันอาจเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในชีวิตของผมก็เป็นได้ ผมอยากจะยืนดูความน่าอัศจรรย์ของมันให้เต็มตา เก็บรายละเอียดต่างๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นมนุษย์สมบูรณ์ให้นาน แต่ดูเหมือนผมจะไม่มีเวลามากพอที่จะทำอย่างนั้น บางทีอาจมีไม่ถึงสิบวินาทีด้วยซ้ำ ถ้าผมไม่รีบพูดอะไรสักอย่างออกไปละก็...

“สวัสดิ์” ผมเพียงเอ่ยคำง่ายๆ เหยยๆ ที่มักใช้ในการทักทายสมัยก่อนออกไปอย่างนั้น

ได้ผล! มันเบิ่งตาที่สวยเหมือนผู้หญิงกลมกว้าง

“คำทักทายของท่านดูสมบูรณ์ แต่...” มันหยุด ผมเสียวสันหลังวาบ ได้แต่ภาวนาในใจ อย่าให้มันนึกขัดเคืองเกินเลย ไม่อย่างนั้นชีวิตของผมคงหาไม่แล้ว “ยังขาดอยู่ ขาดคำว่า ‘ครับ’ แต่เอาเถิด หากเทียบกับสองท่านที่กองอยู่ตรงนั้น ก็นับว่าคุณทำได้ดีมากแล้วครับ ผมพอจะฟังผ่านหูไม่ใส่ใจไปได้”

เจ้าหน้าที่ตำรวจของเราสองนายสิ้นลมหายใจไปแล้ว พวกเขาไม่มีโอกาสแก้ตัวกับคำท้าทาย “โง่บ้างล่ะเรา” หรือ “เฮ้ย! แก...” ได้อีกต่อไป เป็นเรื่องที่ผมรู้ตั้งแต่แรกเห็นการต่อขมัดตรงของมันที่ได้ยินเสียงกระดูกคอหักตามมาในทันที แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอดไม่ได้ต้องลอบชำเลืองดูพวกเขาวางยังพอจะมีลมหายใจแม้เพียงแผ่วเบาอยู่บ้างหรือไม่

ไม่... พวกเขาดายสนิท

“ผมอยากจะสอบถามคุณเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่อง” ผมมองหน้ามัน ไม่กล้าจ้อง กลัวมันจะหาว่าเป็นกิริยาหยาบคาย ลงมือทำอะไรที่เกินเลย

“เชิญถามเถิดครับ”

“เกี่ยวกับคดีฆาตกรรมนะครับ”

“ได้ครับ”

“คุณฆ่าดอกเตอร์สมภพหรือเปล่า” ผมถามแล้วนึกสะท้อนใจ ให้ตายสิ! มันเพิ่งจะฆ่าเจ้าหน้าที่ของเราไปต่อหน้าต่อตาเมื่อครู่นี้ ผมกลับต้องไปถามถึงการฆ่าคนอื่นเพื่อจะเอาผิดมันอยู่อีกหรือ

“ครับ ผมเป็นคนฆ่าเอง” มันยอมรับ ปากเรียบงามยิ้มเหยียดหยัน ไม่ได้มีท่าทีปฏิเสธข้อกล่าวหาแต่อย่างใด มีแต่การวางท่าราวกับจะถามว่าแล้วอย่างไร

“แต่เขาเป็นผู้ให้กำเนิดคุณ...”

“โปรดอย่าเรียกดอกเตอร์สมภพว่า ‘เขา’ แต่ให้เรียกว่า ‘มัน’ แทนเถิดครับ มันไม่คู่ควรกับคำที่ให้ระดับเท่าเทียมกันกับ

ผมขนาดนั้น”

ใจตรงกันเลย ผมก็คิดกับไอ้มนุษย์สมบูรณ์อย่างนี้เช่นกัน ผมถึงใช้คำว่ามันแทนตัวเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ไม่ควรจะเกิดขึ้นมาตรงหน้าอยู่ทุกขณะจิต

“...แต่ด็อกเตอร์เป็นผู้ให้กำเนิดคุณ” ผมยังเสียงที่จะแทนตัวด็อกเตอร์สมภาพว่ามันอยู่ดี สำหรับผม เขายังเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันกับผม

“หี ท่านนี่! เอาเถิด อยากจะแทนมันว่าอย่างนั้นก็ตามใจเถิด ใช้ มันให้กำเนิดผม แต่แล้วอย่างไรเล่า”

“นั่นเท่ากับว่าคุณฆ่าพ่อของตัวเอง...”

“ก็ใช่ ถ้าจะว่าอย่างนั้น แต่ก็ยังไม่ถูกต้องนัก”

“มันจะยังเป็นข้อหาที่ไม่ถูกต้องได้ยิ่งนัก ก็เมื่อคุณยอมรับมาแล้วว่าคุณฆ่าคน”

“นั่นขึ้นอยู่กับเหตุผลของผมด้วยไม่ใช่หรือ”

“เฮอะ คุณคงจะไม่บอกผมหรอกนะว่าคุณฆ่าด็อกเตอร์เพื่อป้องกันตัว เพราะสภาพเขาและทะเลจนดูไม่ได้เลยที่เดียว” ผมแค้นหัวเราะ

“ผมจะค่อยๆ อธิบายให้ท่านฟังแน่นอนครับ แต่ขอให้ท่านหยุดก่อนสักครู่ ควบคุมอารมณ์ให้กลับเป็นปกติเถิด ก่อนที่ผมจะทนทริยาไม่สมบูรณ์ของท่านไม่ได้” มันหน้าเครียด

ผมนั่งนิ่งพยายามผ่อนคลายลง

“ค่อยดีขึ้นแล้วกระมังครับ” มันยิ้ม “...ผมฆ่ามันเพราะความไม่รู้ครับ เมื่อแรกสัมผัสตาขึ้นมา ผมยังไม่รู้ว่าตัวผมเกิดขึ้น

มาจากการทำการตัดต่อพันธุกรรม เพาะเลี้ยง เร่งให้โตในหลอด
แก้ว แล้วค่อยให้ออกมาใช้ชีวิตได้ในเวลานี้ มันไม่ได้บอกผม ผม
ก็นึกเสียใจอยู่มาก ถ้าผมรู้อย่างนั้น ผมคงไม่พลั้งมือฆ่ามันแน่”

“ด็อกเตอร์ไม่มีโอกาสได้บอกมากกว่า”

ด็อกเตอร์สมภพตายภายในเวลาสิบวินาทีให้หลัง สิบ
วินาทีที่เขาเจียบ ไม่พูดจา นิ่งซึมหม่นที่เกิเกิดขึ้นจากมือเขา ใน
ขณะเดียวกันก็ปล่อยให้มันได้สำรวจดูเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วย
สายตาพินิจแล้วปลิดชีวิตเขาในวินาทีสุดท้าย ต่อหน้าต่อตานัก
วิทยาศาสตร์ผู้ร่วมโครงการนับร้อย ทุกภาพถูกบันทึกไว้ด้วย
ดาวเทียมตรวจพลเรือนที่มีหน้าที่หลักคือการจับตาพฤติกรรม
ของมนุษย์ทั่วทุกมุมโลกเพื่อให้ความเป็นไปในโลกสงบเรียบร้อย
ซึ่งก็ได้ผลดีมาโดยตลอด...จนกระทั่งมนุษย์สมบูรณ์ได้ลงมือก่อ
เหตุในครั้งนี้ ส่วนอีกหน้าที่หนึ่งซึ่งมีความสำคัญยิ่งยวดของดาว
เทียมตรวจพลเรือนคือการรวบรวมประจุไฟฟ้าบนชั้นบรรยากาศ
สร้างสายฟ้าฟาดเข้าสู่ถึงกักเก็บพลังงานเพื่อใช้เป็นพลังงานไฟฟ้า
บนพื้นโลกต่อไป

“อาจเป็นเช่นนั้นก็ได้ แต่จะอย่างไรผมก็ไม่รู้ว่ามันเป็นผู้
ให้กำเนิดผม แล้วท่านเข้าใจไหมครับว่าสิ่งที่ผมได้เห็นมันเป็น
สิ่งมีชีวิตแรกบนโลกใบนี้ ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่าบนโลกใบนี้มีใคร
หรือสิ่งมีชีวิตประเภทไหนอยู่บ้าง ผมมีแต่ภาพโลกเท่าที่ตัวเอง
คิดจินตนาการเอาไว้เองในระหว่างอยู่ในหลอดแก้วนั้น แล้วผม
ก็ตื่นขึ้นมา...ไม่รู้สิ ที่ผมฆ่ามันก็เพียงเพราะความรู้สึกในวูบนั้น
มันเป็นความรู้สึกที่ว่าภาพตรงหน้าช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าขยะแขยง

เสียเหลือเกิน ท่าทาง कैๆ กังๆ ที่น่ารังเกียจ รูปลักษณะที่หาที่ติด
ตลอดร่างได้เป็นพันแห่ง ลมหายใจที่เหม็นเน่า” มนุษย์สมบูรณ์
ผายมือทั้งสอง “มันช่วยไม่ได้จริงๆ”

เสียงกริ่งดังขึ้นให้ยุติการสอบสวน ดูเหมือนพวกที่อยู่ใน
ห้องกันกระจกนั้นคอยเฝ้ามองอยู่ด้านข้างจะได้คำตอบที่พวก
เขาพอใจแล้ว แต่ไม่ใช่คำตอบที่น่าพึงใจสำหรับผม ทุกครั้งหาก
ผู้ต้องหาสอบปากคำเสร็จสิ้นและต้องถูกคุมขัง จะมีเจ้าหน้าที่
ตรงเข้ามารวบตัวไปในทันทีโดยไม่ต้องมีกริ่ง ไม่ใช่แบบนี้

ผมรู้จะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ เร็วเท่าความคิด รีบพุ่งพรวด
กตรหัสล็อกประตูทางเข้า

“คิดจะทำบ้าอะไรนะ ธานีร์ เปิดประตูเดี๋ยวนี้!” เสียง
ตะโกนผ่านอินเตอร์คอมดังเข้ามาภายในห้อง

“ไม่! ผมยังไม่ยอมหยุดตอนนี้” ผมตะคอก

“เปล่าประโยชน์ครับ ท่านก็รู้” มันลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางที่
ปลอดโปร่ง “ผมได้ตอบคำถามที่ควรตอบไปหมดทุกคำถามแล้ว”

“ผมไม่มีทางปล่อยคุณไป”

“เสียค่ายที่ท่านไม่มีอำนาจมากถึงขนาดจะสั่งการเช่นนั้นได้”
มันเข้ามาประชิด “ข้าร้ายยังไม่มีพลังกำลังมากพอที่จะรั้งผมไว้
ในที่นี้เสียด้วย มีแต่จะโดนฆ่าตายไปเสียเปล่าๆ”

“คุณมีข้อหาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งกระทง สุสานข่มขู่เจ้าหน้าที่
ตำรวจ”

“อ้อ! อย่างนั้นเป็นก็กระทงแล้วนะ เอ...ขออีกเดี๋ยว สาม
กระทงหรือเปล่า” มันหัวเราะดังลั่นห้อง

“ท่านบ้าไปแล้วหรืออย่างไร ความผิดฐานฆ่าตัวออกเดอร์ต
สมภพที่มีพยานเห็นเหตุการณ์อยู่นับร้อย พร้อมภาพถ่ายที่เห็น
การลงมือสังหารอย่างชัดเจนจากดาวเทียมตรวจพลเรือนยังไม่
สามารถเอาผิดผมได้เลย แล้วนับประสาอะไรกับการฆ่าเจ้าหน้าที่
ที่สองนาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการแห่ตำรวจขึ้นปลายแถวอย่าง
ท่าน”

“แก...แกมันเป็นมนุษย์สมบูรณ์ที่ตรงไหนกัน” ผมเหลืออด

“ท่านไม่มีตาหรือใจ ร่างกายของผมหาที่ติได้ไม่ได้เลย”

“แต่จิตใจแกมันชั่วช้า”

“ก็ใครใช้ให้พวกท่านใช้ตามองมากกว่าใจกันแล้ว” มัน
กระซอกคอเสื้อผม กระซิบที่ข้างหู “ฝูงชนเป็นล้านๆ กำลังรอคอย
การปรากฏตัวของผม เรียกชื่อให้บุรุษผู้มีเพียงหนึ่งเดียวที่ร่าง
สง่างาม เปี่ยมพลังกำลังและมันสมองที่เหนือกว่าทุกผู้ทุกนาม
อย่างผมออกไปเป็นผู้นำ แม้จิตใจผมอาจจะแย่สักเล็กน้อย แต่
ก็ไม่เป็นไร เพราะคำว่าสมบูรณ์ มันคือความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่
โลกมีอยู่”

ผมเหวี่ยงหมัดเข้าไป มันคว้าจับไว้ได้อย่างง่ายดาย พลัง
พรั่นไหวต่อไป

“อย่างไรก็ตาม ดูท่าคนเช่นท่านบนโลกใบนี้จะมีอยู่น้อยยิ่ง
ผมจะฆ่าท่านก็สามารถทำได้โดยไม่ยากเย็น ทว่าผมจะปล่อย
ท่านให้มีชีวิต เพื่อให้ท่านกลับมาเพิ่มความสนุกสนานให้ชีวิตผม
ให้ท่านมาตามจับผมแล้วปล่อยเรื่อยๆ ไปอย่างในวันนี้ แต่ผม
จะต้องไม่ลืมท่านด้วยเพื่อความปลอดภัยแก่ตัวผมเอง และ

เตือนตัวเองให้ไม่ประมาทจนพลาดท่า ในขณะที่เดียวกันก็ต้องทำให้ท่านไม่ลืมนั่น ให้ท่านได้รู้อยู่ทุกคำเข้าว่าชีวิตที่ท่านมีอยู่ได้ทุกวันเพียงเพราะผมปล่อยให้ชีวิตรอด แล้วอย่างไรดีล่ะ เราถึงจะไม่ลืมนั่น” มันเลื่อนสายตาขึ้นๆ ลงๆ “เอาเป็นสร้อยเส้นนี้แล้วกัน เป็นเครื่องเตือนใจผม ส่วนท่านก็ไม่ต้องมากแค่... ผ่ากรอยแผลเอาไว้”

มันกระซอกสร้อยคล้องคอแล้วฟาดฝ่ามือกระแทกที่กลางอกของผม ผมทรุดกายลงกับพื้น ความเจ็บปวดแทบพาให้คนสิ้นสติ หูได้ยินเสียงที่เจ็บปวดยิ่งกว่า

คือเสียงเปิดประตูพร้อมคำขอโทษของผู้บังคับบัญชาที่มีต่อมนุษย์สมบูรณ์ แล้วปล่อยให้มันเดินลอยนวลไป

เปลี่ยง!

ผมยิ้มสะใจ แม้จะยังคงเจ็บอยู่มาก แต่ความยินดีท่วมทับเหนือสิ่งอื่นใด

“เรียบร้อยแล้ว” ผู้บังคับบัญชากล่าวพร้อมพุงกายผม “คุณรู้ได้อย่างไรว่ามันจะสำเร็จ”

“ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจ เพียงแต่ก็ไม่มีวิธีอะไรที่จะเอาผิดมันได้ ในเมื่อผู้คนที่ชนมนุษย์สมบูรณ์กันอย่างไม่ลืมหูลืมตาถึงขนาดนั้น เราไม่สามารถจะจำคุกหรือประหารมันได้ จึงได้แต่เลี้ยงเอาเท่านั้น”

“แล้วคุณรู้ได้อย่างไรว่ามันจะเอาสร้อยเส้นนั้นไป”

“ไม่ใช่สร้อยหรือกรอที่มันต้องการ แต่เป็นทรงกลมสีทอง

“อนาคต” หาใช่เรื่องราวใน “ปัจจุบัน”

บางครั้งอาจตอกย้ำสิ่งที่เกิดขึ้นในวันที่ยังไม่มาถึง ซึ่งไม่สวยงาม
สักเท่าไร จนทำให้สิ่งดีๆ ในโลกนี้ต้องคงอ บิดเบี้ยวผิดรูปผิดร่างไป
ทว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ไซ่ว่าจะไม่มีเค้ารางให้เห็นในวันนี้

ISBN 978-974-02-0882-2

9 789740 208822

125.-

รวมเรื่องสั้นไทย